

Beograd - Rose, februar - septembar 2001.

VIZIJA JEDNE VRSTE

pustio sam svet da čeka na mene

Beograd, 1997.

Nebo uprljano oblacima, planine iznad planina, bore nastale iz rana, rane iz ožiljaka - dani u kakvima se ne bi valjalo kretati. A jedan to čini, i to bosonog, po stenju. Jedino tako može da zaspi. I kada sedi, trlja tabanima po betonu, zabada metal u meso, pravi podlive. I kada igra karte.

Dugo je mešao boje. Dugo je radio na slici, svom velikom remek-delu. Sada ubira plodove svoga rada. Samo mora da kupi baterije - modernizacija je to, nezavisnost. To ga ne zbunjuje. Jedan je on. Čeka. Počinje da razaznaje različitost mašina, sužava redove. Jedan se ne boji da ostane sam - razapet on može dugo (ponovo muzika).

Bosonog, ostavlja tragove za sobom, miris. U gostima. I kada piše. Čuveni su njegovi spisi. Prodaju se na pijaci, na nož. Ima i da se proba.

Reći!

On zapisuje reči, ženo!

**Njegov intelekt ne trpi vrućine
čudak!**

Odluta negde

nema ga i po mesec dana

vрати se sav umazan katranom

gorim! počne da viče

gorim! zapisuje

ne da se oprati

sve lepi za sebe

zemlju je u kuću preneo

prozore pootvarao

ruke mu se u krila pretvorile

odlete on

ženo, odlete on!

Divi se kapi vode

nosi led po džepovima

oblake

ne brije se

brada mu pola tela

sadi jabuke u njoj

a gori mu u stomaku

gori samo tako

zato pije

mного pije

pretera ponekad pa ispovraća

I

UVOD

priča o razapetom - nastanak muzike

**i planinu
i šumu
i pustinju
jednom je čitavu Aziju isprovraćao
Japan mu ostao među zubima
Japan ženo!**

**I u pesku piše
drži ga po fijokama
(nema sat pa ga drži po fijokama)
spava mu se
a nikako da zasp
neugodno mu
zbog krila
ni džempere ne nosi**

**sve reči zna
sve jezike
neke i sam izmišlja
samo velika mu vatra
gori u stomaku
spaljuje ga živog
spaljuje spise njegove
reči!
Ženo!
Spaljuje reči njegove
jezik!
Njegov nov jezik
drži ga, ženo !
Drži ga za stopala njegova, ženo!
Ne daj da ode!
Nećemo se razumeti posle
Nećemo znati gde je bio
Mislićemo opet da je lud**

Reči su to. Seoska čežnja ogrubelih lica. Kosa neoprana.

Na pijaci pomama. Upekla zvezda. Bacili je u more, pa sada more upeklo. Zvezda je to, hladi se iznutra. Sada govore: "Meduze". Ne daju deci u vodu, pa deca plaču i gde će, nego na pijacu. Svi sa noževima. I slova dele. I tačku. "Dele?!" Kidaju! Više ne probaju. Znaju da je dobro. Znaju da je od jednoga. Jer jedan može da izroni zvezdu, jer jedan može da ga boli, jer jedan ne može, a da se ne smeje. I to što ne može, to njegovo nemoguće, nazivaju čudom.

*

Njegovo izduženo lice je pod pritiskom. To je treći ciklus mutacija, nezavodljiv, zarazne dijalektike. Virus prenosiv mislima. Neko će pomisliti jezička struktura. I to. I kako dan odmiče, sve je lepši. S očima sjajnim, na napred, u staklo, s ogledalima u iza svetla (oreol, polu-mesec). I kasni. Uvek kasni.

Čekaju ga odeveni u belo. U belom govore smrt. I on čeka. Krećući se. Led, zbog kojeg kasni, sakuplja mu se u plućima. I klizi. Vide se pre dodira, dodiruju se, ali ne i on. Za takav susret potrebna mu je ruka, a nju je izgubio na rođenju, usput, zajedno sa jezičkom strukturom. A majka ga čeka i čekajući privija ostale uz sebe; belina koju tvore čini ih veoma dalekim, primamljivim.

Njegova smrt je iznenadna, na krstu. Tu njegovo novo slabašno biće raste, ne proždirući. Ima eksere ukucane u sebe, umesto očiju i ruku. Od obilja kiša, drvo na kome je razapet, tone. Korenje je dospelo do utrobe zemlje. Materijali se rasipaju. Novo biće ne uspeva da se zakači - mora se sa drvetom do jezgra. A drvo gori i na kraju jedino ekseri pretopljeni u lavu nose kod novog bića natrag na zemlju. "Gusto je i kreće se." - neka su od njegovih kasnijih prisećanja.

Od tada on vidi svoje ruke. I zapisuje: "Ja vidim svoje ruke". I tu prestaje svako njegovo pisanje. Počinje da govori: "Ruka se znoji. Ona hoće da se primakne oku, da ga oslepi. Jer oko vidi, jer oko se rađa celo. Ruka se razvija. U svom nestrpljenju, ona uzima nož."

To je njegovo prvo uskrsnuće. Provodi dane po bolnicama, oslepeo od svetlosti hodnika, zidova beljih od beonjača, crvenijih. Ljudi pretvorenih u ne-ljude, vrhovne alhemije sprovedene na nivou države-crkve, svega onoga što je otac. Govori sećanja mrtvih koja oseća u svakodnevicu priključenih na infuziju, njima datoj krvi.

"Nikada nećemo biti sigurni kakve posledice takvo nasilje, kao uzrok, izaziva u nama. Otac mora izumreti. To je proces koji započinje u stanju potpune zaleđenosti, u kome polaritet vampirizma (o sisanju bi se moglo uvek dosta toga reći) prelazi u svoju negaciju. I to mora biti početna pozicija za svakoga, ko je bar jedanput u životu osetio beskraj božanskog prostora u činu smejanja."

*

Okupljaju se oko njega; prikazi omiljenih zabava, obezglavljeni divljač u trku. Svi sa noževima. Proglašavaju njegovo telo telom izbodenog i predaju ga stražarima ministarstva.

Telo izbodenog se okamenjuje, boji zemljom. Sa visokih terasa zahteva da se jedino vertikalnom nadgradnjom podižu zgrade, da se više ništa ne gradi iz temelja. To je jedno drugačije nebo. Ne zemaljsko, već zemljano. Oblaci načinjeni od blata. Tek oni njima okupani mogu stati sa nadgradnjom, nastaviti u horizontali, ka onom daljem mogućem sfernom polju, svevidećem oku. Polje čini horizontalu postojanom, temelje novoga sveta nepojmljivim.

I on pruža ruku u, i ne uzmiče pred vatrom koja osvetljava zgradu ministarstva. Zapaljuje se (ponovo muzika), ubija mrtve u sebi i progledava obasut drugom svetlošću. Dugo nije svoju kožu video tako čistu i putenu.

Stražari ovakvo iskustvo zavode u ministarstvu pod "uskrsnuće II"- ministarstvu za prevođenje u iracionalno. I kako se odaljuju, unutar tela izbodenog, u njegovoj kičmi, sve više izrastaju čaure, prskaju i omamljuju ga. Drogirano ono uzima obličje muškarca. Rane zaceľjuju, ali unutar njih samih nastaju nove. Telo izbodenog nazivaju bogom. Podmeću ga u fabrike. Osnivaju sindikat.

Veliko slavlje u čast povećane proizvodnje, nove religije. Vide da nije sa ženom, neće ni oni. Vide da je u plamenu, spaljuju se (spaljuju žene svoje). Fabrika proizvodi mrtve. Tržište se hrani sobom samim. Niko ne zna da su mašine u pitanju. Ni one same. Samo ne umiru. U takvoj situaciji nauka se okreće se izotopima.

"Religija se mora osnivati individualno, u trenucima ekstaze, smeha. Nema mesta suzama u ovakvom poretku stvari"- izveštaj je ministarstva o novim dešavanjima u narodu.

Vanredno stanje. Sindikat se sastaje. Razgovara se o mašini. "Moguć je samo jedan udarac, uz mnogo krvi."- predlog je da se rastavi do izotopa. Oformljuje se stručni tim "moguć je samo jedan udarac, uz mnogo krvi". Tim od deset fudbalera se šalje u grad. Niko se ne boji. Misle, mašina se odavno pokvarila. Misle da se ne boje.

"Moguć je samo jedan udarac, uz mnogo krvi."

Pri ulasku u grad svi bivaju samleveni. Svi sem jednoga. On je još u pripremanju najavio svoju solo-karijeru. Broj jedanaest, beskonačno dvojno, koje se nikada ne dotiče. sakrio se u svim mrtvima i sada se sakuplja od samlevenog. Deo po deo, čovek-tim. Dakle, prošao je kapiju. Dalju organizaciju preuzima hotel.

Još pri ulasku namirisao je mrtvilo kako se gnji po sobama, kako ga mami; može li to biti njegova soba? Ostavili su ga golog da stoji ispred vrata.

U početku se nije mnogo pitao. Stoji pred vratima ne misleći, i zagledavši se vidi da to nisu obična vrata, vidi da dišu, da se udubljuju u sredini, da se dele u beskonačnost, krećući se, da formiraju hodnik svojom mekom deobom, mračan hodnik zasićen čulnošću.

I vidi u mraku dete vezano pupčanom vrpcom za svemirski brod kako pluta u orbiti Zemlje, još krvavo. I vidi ima ih još, neka još nerodjena, fetuse vezane za ventilacione sisteme, blizance.

Zna da ih majka očekuje. Ona uvek očekuje. Zna da će jedan od blizanaca ući na usta, "razdvojeni". Uspostaviće se "duplo disanje", pluća na pluća. Njene grudi će se uvući, postaće jedna, jača. Majka će usled takvog napora, umorna, otići na godišnji odmor.

Na odmoru je i ne vraća se. U kući ostaju samo akvarijumi, sve žući i zeleniji. Proglašavaju majku mrtvom, operisanom. Zavode diktaturu. Nemaju nokte pa ih čupaju svima.

Povratak majke je fantastičan, sjedinjenje braće božanstveno. Staklo ne može pod takvim pritiskom. Klizi i lomi se. Blizanci otkidaju cele prste. Uskoro su samo delovi tela.

Dozivanje iz orbite se nastavlja. Kvar na ventilacionim sistemima. Mora se pozvati majstor.

"Nek' ih dovede sve!"

Senzacija! Intervjui za novine. "Majstor ih doveo sve!", "Bravo majstore!", radio, televizija. Majstoru dosadilo, uzme i sve ih vrati nazad. I blizance. I majku. Sebe razapne. Kaže: "Imam krst!"

"A majku?"

Okružuju ga pitanja. Sve te reči? To nisu te reči. Te reči ostaju unutra, na hladnom (reči, on zapisuje reči, ženo!). A šta je sa svim tim znanjem? Šta je sa masturbacijom?

"Jezik, ono neljudsko u nama."

"Da, dešava se uvek kada prestanem da govorim, želja da sve okončam, da se bacim sa terase, da pokušam..."

"Jezik, ono neljudsko u nama."

"Da, ko nam je uzeo krila? Gde je ta žena? Ko stoji unatoč svom ovom kretanju? Jezik, ono neljudsko u nama, nužda, ustrojstvo, virus u našim telima. Da, to je moguće, ona je imala sve uslove, mogla je...šta je zaustavilo? Ja... nisam pokušao... ja... Mama?"

"Majka je večna."

Vrata ga ponovo zaustavljaju. Ne boji se - "majka je večna". Ući će kasnije. Seća se sebe kao žrtve.

Seća se pokolja. Gomile unakaženih tela. Izdaje.

"Pre? Da li je bilo ičega pre?"

*

Sutradan započinje istragu. Ubistvo je očigledno. Nedostaju dokazi. Zavera obezbeđuje svoj legitimitet nepostojanjem. Naučio je da istragu započinje u bolnici, od preživelih.

Na recepciji ga pitaju koliko ostaje. Zna da su mašine u pitanju i da vreme njima pripada, sat koji nosi, zubi; sve što je sindikat. Zato i ne odgovara.

Sledeće dane provodi po bolnicama. Prezasićenost mašinama, virus je pobio čitave narode, proliveni otrov iz fabrike. Preživeli u agoniji živoga mesa, zidova bolnice, razmazuju izmet po hartiji. Pišu. Bebe se po rođenju šalju očevima. Niko ne spominje majku (jer majka je večna). Od preživelih samo jedan je na infuziji.

"Vidim, postao si majstor. Sada možemo da govorimo."

Preživeli je i sam nekada bio majstor (drži ga ženo!). U svoje doba, dok se još gradilo iz temelja, bio je otkrio veliku prevaru post-moderne

dekonstrukcije. Knjigu koju sada piše započinje jednom rečju. I tu je završava. I spaljuje je. Kaže: "Ko će da čita knjigu od jedne reči?!"

"To vam je, mladiću, "dečija biblija"

Vidite, u njoj vam sve lepo piše

I kako od mleka nastaje krv

I kako oživeti mrtvorodenče."

"A ženu?"

"Žena ni ne može umreti. To je dokazano poslednjim pokoljem. Pa, bili ste tamo, zar ne? Vaša majka mi je rekla."

"Moja majka?"

*

"Kada su objavili da je majka umrla bilo je leto. Uvek je bilo leto kada bi nešto započinjali. Na takvoj vrućini njen leš je trulio brzo. Morali smo da požurimo sa radovima. U kući koju gradismo. Svi ekseri bili su ukucani u majku. Objava je trajala dva dana, objava večnosti.

Telo je za sobom ostavilo eksere, hladne od temelja.

Svi uzemosmo po jedan, jedan drugome izvadismo srca i zakucasmo ih na svaki od prilaza kući. I nikada više ne kročismo izvan nje.

Naše žene to činiše umesto nas.

Bez našeg znanja vremenom proširivaše kuću, udaljujući nas.

Sve dok nam se srca ne susretoše; ekseri zarđale krvi.

Od tog prizora sva je mudrost.

Čitava jedna planeta."

"Vi, mladiću, čini se, ne znate za veliku prevaru dekonstrukcije? Za ponovo sastavljenju mašinu?"

Vidite, neki od rastavljenih delova su ostali napolju, zaboravljeni. Neki od nas, mladiću, smo ti delovi. Zamislite samo! Neki od nas! Možda baš vi! Ili ja? To ne možete znati."

"Ne mogu ni da zamislim."

Bolnica je deo svake revolucije. Jedna je na pomolu. Ljudi razmenjuju poeziju, davno zaboravljeni jezik, zemlju.

**Izbacimo bogove na ulicu
pretvorimo crkve u muzeje
neka to bude umetnost
za one koji nemaju vere
bar za njih neka to postane umetnost**

**bogovi su bojažljivi, plahi
oni se teško snalaze u svetu van memle
ne miriše im kandilo
ne gore im sveće
sve u zlato odeveni
odmah se odaju narkomaniji**

**ogladne
pitaju prolaznika za pomoć
izbodu ga noževima
ako je žena
nju siluju**

**policija ih bije po tabanima
šta će?
ko je još video bogove da lete?**

**Puni su zatvori bogova
ne pomaže nikakvo obrazovanje
moral ne funkcioniše
ne pomažu čak ni moderne tehnologije**

**Revolucija na pomolu
vernici sede zgrčeno oko vatre
većaju
trebaju li nam novi bogovi?
Deca se već rađaju bez kostiju
milicija će teško protiv takve sile**

**a i kiša će
kome još trebaju bogovi po kiši?
najstariji od njih negoduje
njemu je dete bez kostiju
isto što i mrtvo
veli potop će biti**

**Dalje, na obali mora
poslednji od starih bogova
njih sedam
ćuteći gledaju u vodu
sede na kamenju
kada je vreme večeri
kidaju sebi stopala i gutaju ih
izrastaju im nova
ko je još video bogove da lete?**

**umore se
ribareva žena ih pušta u postelju
svih sedam
tako se rađaju deca bez kostiju**

**ona nikada neće saznati za
sudbinu svojih očeva
boja sa ikona već bleđi, ljušti se
misteriozne tehnike renesansnih majstora
ostaće neotkrivene
genije!
Ne pomažu čak ni moderne tehnologije**

**Izbacimo bogove na ulicu
neka majke umiru
rađajući njihovu decu
revolucija je oduvek samo izgovor
za njihovu egzekuciju
pravi razlozi leže
duboko u nama
izbacimo bogove na ulicu**

**gradovi ionako
neće još dugo**

U hotelu ga sačekuju u panici.

"Svi gosti odlaze. Ambasade više ne mogu da garantuju za njihovu bezbednost. I vi, morate požuriti. Nije sad vreme za poeziju!"

Sa radija na svakih sat vremena može se čuti zvanično saopštenje ministarstva: **"SVI OČEVI SU MRTVI . SVE MAJKE UBIJENE . SVA BRAĆA SU GLADNA . SVAKO JA ZARAŽENO . . . JEDINO ČISTO JE NEPOSTOJANJE . JEDINA MOGUĆNOST OSTANKA . . .SVI OČEVI SU MRTVI . SVE MAJKE UBIJENE ."**

Na recepciji mu daju ključeve. Istraga je u toku. Prvi izveštaji već pristižu:

"Traga za prvom mašinom, pravim sirovim zvukom prve mašine. Potrebna mu je. Njen zvuk je jedini sastojak koji mu nedostaje da bi uokvirio svoje otkriće: MUZIKU.

To je pravac koji želi izmeniti i time izmeniti sebe.

To je pravac koji želi izmeniti i njime izmeniti sebe."

"Pre kruga, pre slika po zidovima, mora da je postojala mašina."

"Pre? Da li je bilo ičega pre?"

"Preoterećenjem mašine, jednim postepenim gradiranjem, održanjem jednog jedinog tona, tona koji prati pregrevanje mašine...oživila mašina, živa mašina..."

"SVE MAJKE SU UBIJENE . . ."

*

Ponovo je pred vratima sobe.

"Šta je bilo pre toga? Živo tkivo. Ono što usisava. Što se pokreće. Strastveno. Mekano i toplo. To nisu kuće u kojima bi se moglo živeti, niti od kojih bi se moglo živeti. To je membrana. Njoj se prilazi svesno. U tom slučaju, suženi prostor je ne-prostor, svesno zalaženje u iracionalno, saznanje da tamo nečega ima, čitav jedan aparat, mašina... ja sam..."

I dalje pred vratima. Go. Sa ključevima u ruci. U suženom prostoru.

"Leti sam bio larva. Učauran mozak se lomio o stenje, vezivao za nerve. I danas. Još malo i membrana će pući."

To su dani oduzetosti, dani suženog prostora, isisavanja. Virus u zenitu nagriza nepovezane kosti. Miris je prepoznatljiv, omamljujući, ne nestaje sa

prestankom disanja, izlazi na površinu. Telu će trebati vremena da se oporavi. Da omekša.

To je kraj estetike, te "kuge vekova".

Posle njega nastupa period unutrašnjeg bivanja, inkubacije. Sva hemija se rasipa po obodu tela, sav kosmos postaje unutrašnjost mašine, mehanizam. Sva svetlost zatvorena.

Zapalili smo jedni drugima tela, vodili ljubav.

"Šta se desilo?"

"Pacijent je preživeo tešku traumu. Njegovo nesvesno se otelotvoruje. Za sada nedostaju šake i stopala. Predviđamo dalje mutacije."- izveštaj hotelskog osoblja za hitne intervencije.

"Pa vi se ne plašite?"

Gomila bolećivih studenata (studenti su uvek bolećivi) proglašava mutacije zastarelim. U organizaciji ministarstva započinju neredne. Koncerti, predstave, spektakli... prilazi im i sindikat.

**Izbacimo bogove na ulicu
neka majke umiru
radajući njihovu decu
revolucija je oduvek samo izgovor
za njihovu egzekuciju
pravi razlozi leže
duboko u nama
izbacimo bogove na ulicu
gradovi ionako
neće još dugo**

Bogovi nemaju pamćenje. Oni, ustvari, nemaju mozga. Ne znoje se.

Život je samo san, dete rođeno u bestežinskom stanju, telo bez kostiju, oplodnja virusom.

Gde su otišli? Svi mladi, prepuni rana za koje nemaju krvi - neiščitani. Gde su svi otišli?

Masa okružuje hotel.

Ubeđeni su da je majka unutra.

Prvo će napasti stopala. Stopala ne smeju ostati hladna. Ako stopala ostanu hladna neće se moći poroditi sama; dete će patiti. Kostii će mu se usecati u mozak. Parčići neformirane lobanje praviće novi poredak vrsta. Oči će ugledati okrugli svet za koji su žrtvovane. To su ponovo oči, ponovo sferna događanja. Sa tim mora stati. Majka ne sme preživeti.

Ritual ponovnog rađanja, nove pedagogije:

Dete se vraća natrag u utrobu. Krvari. Ono, u sebi, sada nosi seme. Virus izbacuje svu vodu iz organizma. Telo je oznojeno i hladno. Niko ne spominje oca. Prisustvo je konačno. Seme probija atmosferu i zariva se u stomak.

"Seme probija atmosferu i zariva se meni u stomak. Taj bol sam već osetio, dakle, već se dogodilo. Sada prikupljam tragove svoga detinjstva. Dopuštam sebi da odem. Otkrivam da moja snaga, snaga muškarca nije u spermii. Ona koja je ne bude gutala, ona je moje detinjstvo."

"Gde je ta žena?"

*

Masa provaljuje u hotel, predvođena ubicom. Ubica je nestrpljiv. Njegova ruka uvek nosi nož. Da ne bi došlo do gušenja, ona prvo iseca jezik. - pravi prostor za dotok vazduha. Ali, tu se ne zaustavlja. Zaseca i oči, slučajno.

"Zato što ubijam. I šta kada više ne budem imao žrtvu? Kada prestane ritual. Odakle onda svetost? Hoću li se onda ne sećati? Hoću li onda postati nevin?"

Moje ruke već dugo ne rastu. Samo nanosi očvrsle kože čine privid istinitim."- i uzima praznu čašu i ispija je.

"Onaj ko utoljava žeđ vazduhom nosi novi kvalitet. Njemu se oči ne suše.

On vidi iza ogledala."

"Pratimo ubicu!"

Napušteno oko za sobom ostavlja crnu useklinu, oživelu pukotinu. Videti unutra se mora iznutra.

Nikakva svetlost ne dopire unutra.

Ništa više ne osvetljava mozak.

Mozak ne postoji.

"Šta se ne vidi, to ne postoji."

Crnilo je preuzelo kontrolu.

*

Majka zove sa krovova. Pokušava da zaboravi na svoju ranu. Na nož.

Na porođaj, začecće (nešto sasvim novo i drugačije).

Saopštenje ministarstva bilo je lažno.

Sada je više ništa ne može obuzdati.

Stepen njenog ludila određivaće dalju budućnost vrste.

Hotel obasjava svetlost novog dana.

Revolucija je ponovo ostavila bogove u životu.

Na ulicama je mir. Samo majka i dalje priziva, sada već jeca:

"I šta smo naučili? Crvenilo nam je po koži. Udaramo se jer svrbi.

U krv.

Postoje mesta na telu - obeležena. Njih povređujemo iznova. Padamo, saplićući se o lišće koje smo uneli u svoje kuće. A lišće gori. I mislimo da nikada ne grešimo. Sve teže ustajemo. Ali, to nije starenje! Svoje male svetove ostavljamo po parkovima hraneći golubove. Gledamo jedni druge kako se skidamo. Kada se probudimo znamo gde boli. Ali, to nije starenje! I onda se pravdamo vrućinama. I znojimo se. Ali ništa ne može zaustaviti krvarenje. Zato se šunjamo po tuđim kućama i želimo da ostanemo što duže, do jutra, jer jutro su uvek hladna, a ljudi potiču odatle."

Sada je sigurno. Majka je mašina.

*

Ubica je jedini ostao u sobi. On je tek rođeno dete. U krvi. On je čudovište. Sve prima čulima. Njegova kretnja je u ćeliji, kroz plazmu.

"BE-BA!!! BE-BA!!!"

U telu, kada sve tetive budu pokidane, u nevezivnom kretanju, u nepostojanju simbola, u nepodeljenosti duha, u netraženju rituala, bez znanja o istoriji, njegovo izvrmuto telo, isto telo koje žena dodiruje, ulazi u muškarca - samo jedna reč moguća: smrt.

"Slučaj je rešen. U pitanju je samoubistvo. Ubica je nevin. On je tek rođen, zajedno sa muzikom, samoubistvom."

"Nevin?"

"Da. Jer on nije žrtva. Žrtva je izvršno telo u ovom slučaju. Onaj jedan koji se pominje od početka."

"A misao?"

"Misao nastavlja da živi svoj život ludaka. Ona nas je i dovela do rešenja. Sada, zauzvrat traži da bude oslobođena. Misao je jedino što je ostalo od jednoga. Sada moramo raskinuti i tu vezu."

*

Od kada ga je oko napustilo, živi kao prostor iza ogledala.

Na ruci je da uspostavi kontakt.

Da bi i ona nestala.

Do stanja potpunog odsustva materije, do nepostojanja.

Ostala je samo misao.

"A majka?"

II

GRAĐANSKO DRUŠTVO (emancipacija)

Beograd, 2001.

Početak njene priče je prilično nejasan;
rođena je iz sebe, glave uronjene u matericu, očima. Oko je posmatralo svoj
budući svet kao procep, živu pukotinu. Ali, dotle njeno sećanje ne dopire.
Prvo čega se seća jesu ruke. Ruke i zgrade.
Drži se za san, u grču, kostiju izlomljenih od snage mišića.
Grad u kome je rođena (zgrade), temelj je svetova.

'Pre, da li je bilo ičega pre?'

Ona je misao koja se bori da ostane u telu.
Koja se bori sa krvlju i njenim tokovima.
Misao je sve što je ostalo od jednoga, od razapetog.
Telo u koje je ušla, telo je žene.

Promenivši telo, misao se zatvorila u sebe. Kreće se samo unutar tela.
Postaje svesna biologije.
Telo žene je prijatno i meko.

Ovo je priča o izdržljivosti. O prekinutom snu, konačnom udaljenju od
sebe; pobedi mašine.
Ona počinje kao istina.

Misao uvek počinje kao istina.

U trenutku kada više ne prepoznamo sebe, kada nam je ljudsko toliko strano i nepotrebno.

U gradu.

Kada smo u tački da smo potpuno izvan sebe, da plutamo, da smo samo tela prikovana gravitacijom za zemlju.

"Tela?"

"Žensko telo sisaju da bi preživeli. Ono je određenje vrste, sisara. Ono je konstantni nagoveštaj. Ono nije ono što jeste. Ono nagoveštava, usmerava. S druge strane, muško telo se nudi da bude sisano, ali to je samo jalova želja muškarca. Njegovo telo se nudi. Ima potrebu, želju da ga sisaju, da i ono bude određenje vrste."

"Kakav očajnik!"

"Da. Velika je moć ženskog tela. Misao se u svom tom komforu ne može osećati prijatno (...jer misao ne može mirovati). Time i misao, vremenom, ojačava.

Jer vidite, žensko telo i daje i prima. Telo muškarca samo daje.

Ipak, postoje stvari koje se dešavaju i prolaze kroz nas. Izvorišta energije. Hrana spaja oba tela. Digestivni trakt je, u principu, isti za oba pola. Zato je varenje, proces transformacije i oslobađanja energije, usko vezano za svest. Dok telo ne počne da se hrani i samom tom svešću. Hrana nas vodi do gladi. Glad je zajednički imenitelj jedne vrste; potreba.

Zbog raspolovljenosti, gladni smo jedni drugih. Ta glad je neutaživa. Ni meso drugih vrsta neće nas zasititi.

Kanibalizam u biti, još jedna od odrednica vrste.

Civilizacija je samo pokušaj zasićenih da ljude odvrte od ljudi. Od ljudožderstva."

*

"Moje ruke su isuviše osetljive kože. Lako se posečem."

Nauka radi na pronalasku - stanjuje oštricu noža. Što je oštrica tanja to lakše ulazi u meso. Na kraju, oštrica postaje nevidljiva. Toliko tanka, manja i od

nerava, ona seče, ali ljudsko telo uopšte ne oseća bol. Ne konstatuje da je povređeno.

"Ako oko ne vidi oštricu, ako oko ne vidi, ono nije ni potrebno mom telu. Ni dodir. Ako ne osećam, nijedno čulo...ako ne osećam"

U pitanju je jedno totalno zaustavljanje. Jedno potpuno napuštanje tela. Jer je izgubilo svu funkcionalnost, jer je beskorisno.

Misao je slobodna.

Slobodu misli koristi mašina.

"Čekam mašinu. Već satima se ne pomeram, ne verujući ni u jedan sopstveni pokret, ni u jedan dodir.

Mašina se oduvek nudila kao rešenje, kao okončanje svog nasilja. Ništa više neće biti kao pre, kada se mašina pojavi."

"Pre? Da li je bilo ičega pre?"

Svaka religija, svako učenje, svaki određen put (put je oduvek samo jedan, onaj ka Bogu) od ljudi čini nevernike. U ovom slučaju, to je nauka (nova religija). Najblagorodnije ideje postaju najužasniji sistemi vlasti. To nije nikakva manipulacija,

нити bilokakva zloupotreba. To je jedan postavljeni princip, u samoj biti čoveka, zajedno sa ljudožderstvom.

Sve što se pokaže da ima jasan cilj, mora znati za svoju suprotnost.

Govor je, u tom smislu, inverzivna sposobnost ljudskog bića. Time reči i opstaju u životu (u ovoj igri koju retko ko opaža). Bez inverzije reči bi odavno izumrle. Ostala bi samo muzika, ćutanje.

Igra inverzije: ti si ja, ja sam ti, ti kroz mene, ja kroz tebe; mi smo isti, a različiti.

Suprotstavljene suprotnosti. U harmoniji.

Tela.

U ljubavi.

*

Nikada se nije osvrtna na sve te glasine povodom njenog rođenja. Sve su to bila mišljenja o njoj, bez nje, bez misli. Ljudi to rade; misle o misli bez misli.

A energija?
Energija razara.
Po zakonu života.
Nestajanja.

"...Ali njeno telo je tako predivno. Golo. Njene usne su uvek ispred nekih predmeta, živih stvari, organa. Njeno telo je povezano sa željom. Ako bi poželega da nestane, ono bi nestalo. Ona bi nestala. Iz čiste dosade."

I dosada je rasla. Nju je obezbedila misao (novi stanovnik tela). Više se nije mogla zadržati ni na jednom mestu. Dosada je prekrivala sav prostor.

Danas su to samo pojave nje, fleševi provere.
Sve ostalo vreme je nestala.
Misao, njeno telo - sve je postalo muzika.
U nestajanju.

"Gde je ta žena?"

III

NOVA POJAVA (bog)

Njeno telo je pronađeno mrtvo, na smetlištu; silovano. Nasilje koje je nad njim izvršeno nije uništilo lepotu koju je ono nosilo sa sobom. Iako mrtvo, ono se činilo tako živim.

"Ali, lepota? Lepota misli?"

"Moguće. Ako bi se videla kao takva, ako ne bi nestala U trenutku kada bi se videla...mogla bi se poželeti."

"Ali, želja ne može biti vezana za misao.

Pa, pogledajte je samo.

Gospode, pa ona je živa!"

Tu na smetlištu, u senci zločina, nastao je autoritet, očuvan jednom rečju čije se značenje danas retko dovodi u vezu sa njim. Ta reč je MODA.

Moda održava svet u infantilnosti, u stalnom usmerenju ka roditeljima, u autoritarnom sistemu odnosa.

Svaki autoritet se hrani samim sobom, t.j. modom (ona je bes rođenih, koji se kasnije otkriva kao bunt, revolucija).

Ona izaziva grozu, što je jedan vid olakšanja (pritiska) i uzdizanja sebe, jer u grozi mi smo veoma blizu boga, ako ne i sam on.

Jer groza, kao i svaka strepnja, uvek nastupa sa zadahom smrti.

"Živeo sam vreme u kome je smrt bila na svakom koraku. Kada su ljudi bili bogovi, uplašeni, po podrumima udisali mrtvilo koje se rasprostiralo po celom gradu.

Prepuni nade dočekivali noći.

Vi to ne možete ni da zamislite. Ni da zamislite!"

"Nema potrebe za tim. Ako se dogodilo, znači da mogu.

Pitanje je samo da li vam verujem."

Zamisao ispunjava svet.

Ukoliko je nešto zamislivo, to će se i dogoditi.

Nezamislive stvari čekaju da budu zamišljene.

Da bi se dogodile.

Zamisao je ideja, koncept.

Ona radi za misao ("a misao?").

Misao je ne čeka.

Ona je nezamisliva.

Zamisao njoj prilazi iz bunta (zbog toga što je misao potire, ukida njenu smislenost).

U suštini, bog je i nastao iz istog odakle i moda.

Vera je samo osećaj. Ona je odvojena od svakog učenja.

Bog i moda su isto.

Jedna sveobuhvatnost.

Veća od sopstvenog značenja.

Nešto sasvim novo i drugačije.

"Vidim nešto užasno u meni, što napreduje, i širi se, i ja ne znam kako da to zaustavim... nešto sasvim novo i drugačije."

IV

VRSTA ZA SEBE (voljeno biće)

Ko govori sve ove reči? To sam se oduvek pitao. Reći nekome nešto? Ja ću radije ćutati. Jer ja ne mislim. Jer ja nemam mozga.

Moram prestati biti umetnik. Stavio sam svoje biće na probu, na veliku kocku; sav svoj život.

Dovoljno sam se opirao.

Misao je uništila samu sebe.

Mašina je izbrisala sve granice, telo.

Iščežnjućem dijalektike, nestankom svakog poređenja, nestali su i pojmovi.

Prošao sam sve ljudsko i ništa ljudsko mi nije strano. Ono se uvek završava izdajom.

Nepoznato više ne počiva u meni.

Ono je sada izvan mene, izvan moje vrste; u drugom biću.

Više nisam sebi objekat.

Nema više trenutka u kome se okrećem sebi, u kome analiziram, promatram

živa bića kao stvari, nešto mrtvo.

Svo urođeno mrtvilo je istisnuto.

Ljudi me više ne zanimaju.

Samom sebi više nisam interesantan.

Ne tražim nikakav zakon, niti slobodu.

Ona mi je data i ja sam se ponovo izborio za nju.

Postao sam vrsta za sebe.

Ono neuporedivo.

Moje potrebe ne poznaje niko.

Samo putem gladi, ja ću prepoznati nekog mogućeg, koji će ih saznati.

Ali, da li ja tragam? Ne. Ljubav bi me morala terati na to, ali ja nje nisam gladan.

Ustvari, kada se malo bolje pogleda, ja i nemam potreba

(telo je imalo potrebe, misao).

Bez gladi, ja nisam deo nikakve vrste, pa ni vrste za sebe.

Sada sam ponovo samom sebi nepoznat.

Ljudska vrsta je izrodila mene i mašinu.

Sada nas dvoje hodamo na toj bazi koja je kao čaura obavila zemljinu koru.

Ljudsko biće je samo još jedan sloj litosfere - "homosfera", živa kora, zajednica.

Ja se uzdižem nad zajednicom kao drška noža zabodenog u srce.

Video sam lepotu u svetu koji se samo nazire i čini providnim.

Koliko sam samo puta ponovio da živim samo zato što ne mogu da umrem.

I da zbog toga ŽIVIM, ne da umirem.

Za ljude je život umiranje, stremljenje ka boljem (to bolje, na kraju, otkriva se i pokazuje kao lice smrti).

I svi umiru da bi bili bolji.

Još jedno određenje vrste. Svi umiru.

Ja živim kao model za vrstu koja to ne želi da bude.

"Da bi prihvatio ustrojstvo (stvari) moraš da prihvatiš mašinu, postojanje mašine, jednog koncepta. Prihvatiti nešto znači opravdati postojanje toga.

Život mora opravdati smrt. Za života.

Živo mora opravdati mrtvo.

Mora opravdati svoj nestanak.

I svako nestajanje.

Mašina je izraz smrti.

Smrt je pomoć ljudskoj vrsti.

Bez smrti, mi smo u mraku, bespomoćni."

Kada pogledam unazad, ja sam rođen i ostavljen da ležim u postelji, bespomoćan. Video sam mašinu i tada. To su i njeni počeci.

Sa mojim rođenjem, rodila se i mašina.

"Pre? Da li je bilo ičega pre?"

V

BEBA
(vrhunski autoritet)

Kada muzika prestane, ona zapravo tek tada postaje muzika. U mraku.

Svakom prekinutom trajanju pripisujemo reč.

Sve što traje u kontinuitetu, sve što traje, što je neprimetno...sve to ukinuto vreme.

Autoritet ukida vreme. I postavlja se namesto njega.

Svaka neumitnost ukida vreme.

Svaka nepromenljivost.

Ali mi ipak znamo za njega (autoritet).
Čim mi znamo za autoritet, znači da je jednog trenutka prestao da traje.
Pojavio se.
Jer on ima potrebu da se pojavi. Da bude primećen.
Jer on, u suštini, i nije ništa drugo do pojava.
Umire. I oživljava. I ponovo umire. I oživljava. Vaskrsava.
Temelj autoritarnosti je u smrti.
Njegov novi naslednik je beba.

"Beba?"
"BE-BA! BE-BA!! BE-BA!!!"

Autoritet se najzad razotkriva u svojoj infantilnosti.
Svako iskustvo otpada (sem, naravno iskustvo rođenja i onoga pre."Pre?"),
svaka mudrost, jer je u pitanju samo pojava, prekinut lanac večnosti,
neznanje i nevinost deteta.
Sada je jasno: stepen infantilnosti određuje autoritarnost.
I tako, svakom svojom pojavom autoritet se podmlađuje, grabeći vremenom
kroz vreme,sve vreme podmlađujući se, sve dok ne dođe do sopstvenog
rođenja, svog početka, i dalje, početka svih nas i samog univerzuma, do
čuvenog Velikog Praska, najveće od svih eksplozija, odakle će ponovo
uslediti rođenje ili...?

Beba je najbliže trenutku koji određuje egzistenciju čitave vrste. Porođaju i
pre toga (meseci) sjedinjenju, nastanku života. U utrobi. Jer porođaj je jedno
razdvajanje, jedno otrgnuće, a sve vreme pre jedno narastanje do te veličine
da je jedino moguće razdvajanje.
Beba mora biti istisnuta ukoliko želi da opstane.
U pitanju je pritisak koji vodi do eksplozije ukoliko ne bi postojao otvor.
Pritisak zahteva ventil.

Beba je bez iskustva. Njeno jedino iskustvo je čuvstveno. U pitanju je mir,
uhranjenost, plutanje i s druge strane šok izlaska, promene; bespomoćnost.
Njen život je nastao sjedinjenjem (u ljubavi), ali ona zapravo ulazi u život
razdvajanjem (raskidom) - istisnućem ili rezom. To su prve informacije,
prvi utisci utisnuti u biće.
Jer kako bi se drugačije mogla objasniti suluda potreba za spajanjem dva
bića, iza koje dolazi do razdvajanja.
Onog trenutka kada se autoritet uruši (ljubavlju) počinje razdvajanje, obrnut
proces.

Odjednom, sve što je do tada vezivalo dva bića, sve vreme (sve to vreme!),
sada ih razdvaja i pravi nepregledan jaz. Oni više nikada neće biti zajedno.

"Izgleda da smo mi oni koji žele da ovaj svet propadne i činimo sve da se to
desi što pre."

"Mi, koji ne možemo da zamislimo ovaj svet drugačijim.
Jer znamo za nezamislivo.
Jer nam se oči sklapaju pred politikom."

"Mi, prepuni energije za koju možemo samo da lažemo da smo je dobili
žestokim radom i idejom.
Mi, kojima sve lako pada (ta lakoća nas čini takvima).
Osmeh je maska koju nosimo na ovom svetu.
Mi ne poznajemo umor.
Nas smrt uspavljuje."

Upoznao sam slobodu.

Sada je vreme da završim s ovim pisanjem i započnem nešto...što je već
odavno započeto.

VI

ČOVEK OD ISKUSTVA
(nova religija)

nikada nisam nacrtao

**mamu kao trougao
lubenice su oduvek
bile okrugle**

**moj budući susret
sa sfernom trigonometrijom
osuđen je na propast
još u najranijoj mladosti**

**svi moji dečiji crteži
ostaju pogubljeni
u kovitlacu selidbe
SVA MOJA MATEMATIKA**

Ljudsko iskustvo se iscrpljuje.
Kada se jednom uvidi princip, kada nastupi ponavljanje, kada više nema ničega ili nikoga novog i drugačijeg, kada...
Ono više ne može biti primenjeno.
Sve prošlo je iskustvo.
I ono što nadolazi.
Posledice su uvek "sada".
U pitanju je samo jedno imenovanje i davanje značaja događajima, jedna usmerenost ka učenju (autoritetu) - uglovi gledanja, sferne dimenzije.

U takvoj postavci stvari, budućnost je jasna.
Ona se želi.
Jer želi se iskustvo.
Jedna večita transcendencia.
A ono što je sada, su posledice.
Onoga što je prošlo.
Prošlost - večito vraćanje.
Želi se napred, a ide se nazad.
Jedno stajanje u mestu.
U tački.
Ta tačka se imenuje sa "sada", a ono je posledica, što nas vraća u prošlost, koja je budućnost... u zatvoren krug.
Dobivši još dimenziju stvarnosti (s obzirom da mi dve dimenzije ne pojmimo izolovano od treće), krug postaje sfera (sferne dimenzije-3D) koja se prostire u beskonačnost sa centrom u "sada".
I sa te pozicije mi analiziramo.

Ali, mi ne vidimo da nam je time uskraćen razvitak jedne misli, toliko očigledne, da je, izgleda, teško prihvatljiva za krhku strukturu jednog takvog bića, kao što je ljudsko:

SADAŠNJOST JE SAMO SVEST O TOME DA SMO ŽIVI.

I dok je mi, u svom neprihvatanju (po automatizmu straha od smrti), u svojoj gladi za iskustvom, uporno i tvrdoglavo potvrđujemo, ona (sadašnjost) polako nestaje, povlačeći za sobom svu radost i lepotu jednog običnog pogleda. Bez pojma o vremenu, smeštajući sebe u tačku "sada", ljudsko biće će se spustiti i na nivo (hijerarhiju) životinje, kojoj je sadašnjost prirodno okruženje, zadovoljan privilegijom koju mu omogućava iskustvo, da bilo iz besa, bilo iz udobnosti uzvikne: "Da! Ja sam živ-a!"

Iskustvo nas, na kraju krajeva, čini mrtvima (stvarima).

Ova činjenica, do koje smo došli, zahteva od nas jedno novo viđenje sveta, koje izaziva sam život, iz želje da ne bude ugušen i sveden na korisnost i mrtvilo (trenutnost) stvari). Sama stvarnost otkriva se izvan granica koje smo postavili u sadašnjosti (prošlosti, budućnosti - iskustvu).

Zahteva njihovo brisanje.

Jednu novu dimenziju, čiju nemogućnost, mi označavamo sa četvrtom, petom...

Taj san nas odveć drži budnim.

Uzmimo primer sata:

Predstavljen dvodimenzionalno, on je krug sa centrom iz koga izvire skazaljke.

Koje se kreću. Čija je snaga, potrebna za njihovu kretnju, upravo u tom centru.

Mi znamo da je iza te tačke čitav jedan aparat, mehanizam koji ih pokreće.

Ali mi njega ne vidimo.

Ako ne bismo bili ti koji su napravili sat i imali znanje o mehanizmu koji je iza, čitava ova priča bila bi puko nagađanje.

Mi posmatramo svet u tri dimenzije. Mi i dve dimenzije vidimo samo u odnosu na tri (ravan je deo površine kruga, ona ne može postojati autonomno kao takva).

Mehanizam postaje vidljiv tek u trećoj dimenziji.

Mi vidimo mašinu.

Ona se krila u tački koja je centar.

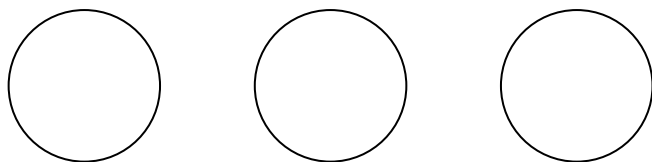
Uzmimo sada u okvirima 3-D primer, koji principijelno stoji uz primer sata (centar, iz čije snage se nešto okreće i stvara prsten oko njega; kružnicu, zatvoren sistem):

Sunčev sistem, kakvog ga poznajemo.

Planete koje se okreću oko jedne zvezde.

Da bi bilo lakše predstaviti istovetnost primera, vratićemo za trenutak stvar ponovo u 2-D.

Uzmimo samo prve dve planete iz Sunčevog sistema.

Sada je Sunce to iza čijeg centra se krije mehanizam.

Ali, s ozirom da Sunce nismo mi napravili i da nemamo isto znanje koje imamo kada gledamo u sat, o tom mogućem mehanizmu, mi ne možemo ništa znati. Pa ni da li je moguć.

On se krije u dimenziji čiju tajnovitost sakriva užarenost jedne kugle.

Ali mi znamo sudbinu te kugle.

Njen plamen nije večan.

Mi znamo kuda da krenemo.

Kakav je to mehanizam, ili pre, kako do njega doći?

Već predugo se pripremamo za taj put.

VII

PRIPREMA SVESTI (muzika sfera)

Imamo sve razloge da verujemo da početak postoji.

Pa, mi se rađamo goli!

Početak je, za nas, rađanje ljudskog bića, koje smo.

To ljudsko, "homo", određuje početak.

Odatle se "homo" i razvijalo (erectus, sapiens, faber... kako je već klasifikovano).

Ono saznaje da je deo jednog sistema, koji naziva svemirom i koji mu se neprekidno nudi da bude otkriven.

I tako, ono saznaje za njegov početak.

...to ljudsko, "homo", određuje početak.

Sve prošlo je ljudsko.

Sve od početka do "sada".

Iskustvo.

Ovakvo viđenje najlakše je predstaviti kao sferu sa centrom u "sada" iz koga se u beskonačnost rasprostire bezbroj pravaca.

Ali, mi iz tačke "sada" ne možemo da pojмимо beskonačnost.

To je žalosna istina ljudskog bića (biće još reči o tome).

Jer, iskustvo ne dopire do "sada".

Ono je, sve do smrti.

Tako da ono što mi nazivamo sutrašnjicom i koju po inerciji označavamo budućim vremenom, ustvari je samo deo onog prošlog, onog iskustvenog.

Iz tačke "sada", svi pravci su ustvari pravci prošlosti. Svaki od njih vodi ka početku.

Tačka "sada" je mesto njihovog preseka, sažimajuća tačka, tačka konačnosti.

U istom trenutku kada određuje početak, ljudsko dodiruje i svoju konačnost.

U tom smislu, totalni iskustveni doživljaj je doživljaj smrti (vrste).

Mi tu smrt poistovećujemo sa početkom, rođenjem (nekog drugog sveta, "nečega sasvim novog i drugačijeg").

Iskustvo nas, na kraju krajeva, čini mrtvima.

Granica je izbrisana.

Konačnošću.

Beskonačnost i dalje ostaje ono nepojmljivo.

Ali, ona sada ima čvrsto uporište u budućnosti, onoj stvarnoj, nezamislivoj.

To više nije pretpostavljena budućnost, ono prošlo.

Ona ne nudi iskustvo koje ćemo, kao takvo, iskoristiti.

Imamo li hrabrosti tu budućnost nazvati ljubavlju?

Naša usta ostaju nema pred ovim pitanjem, zapečaćena stidom.

Koji osećamo zbog onoga što mi, ustvari nismo.

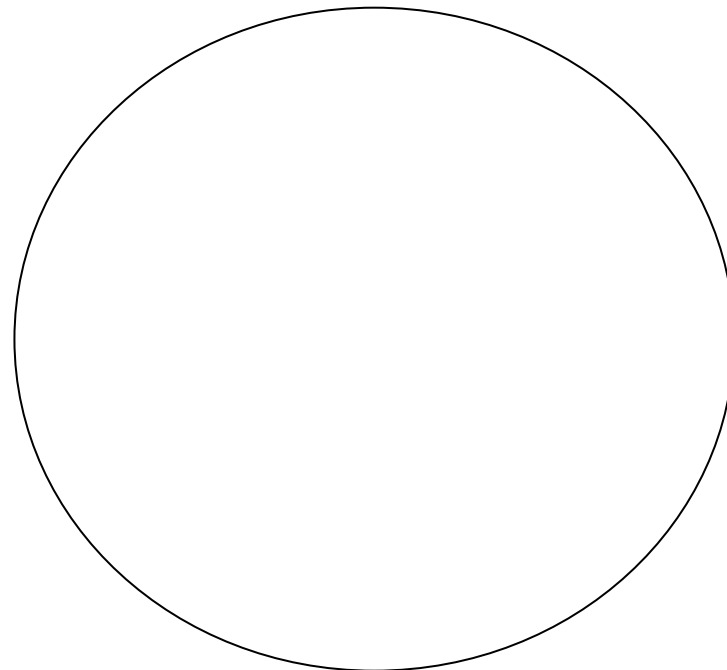
Ljubav je ta, koja nam to otkriva.

Voljeno biće, koje nije ljudsko.

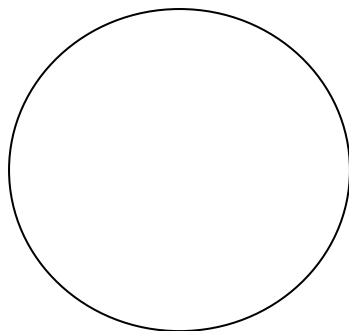
Koje je izvan nas.

Upoznavši stvarnost, ono nevidljivo, mi više ne tražimo odgovor u sebi.

Svest stoji odvojena od iskustva.

Sl. 1 - Vremenska linija iskustva
a) KONAČNOST SFERE (određivanje početka-kraja)

Sl. 2 - Osnovna sfera. Sfera iskustva, na koju se sve reflektuje, sa centrom u "sada" iz koga se rasipa bezbroj pravaca prošlosti na obod sfere koji je određen početkom-krajem.

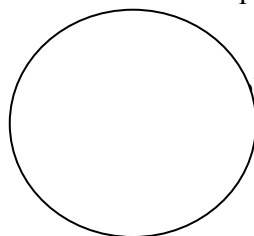
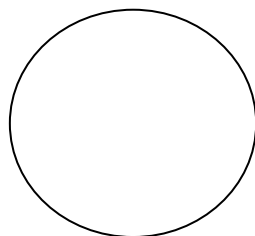
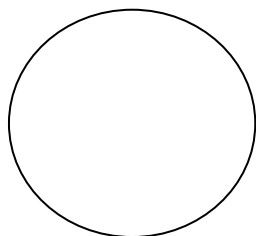
Gledano iz centra, pravci idu u beskonačnost.

Sfera se širi.

Sfera je ljudska predstava širenja.

Tačka O (sada) deli osu na negativnu i pozitivnu stranu, prošlost i budućnost.

To daje mogućnost lomova i poklapanja.

Sl.3 - Lomovi. Kretanja sfere. Prva i poslednja faza prikazuju savršena stanja, dok je između njih konstantan proces pomeranja.

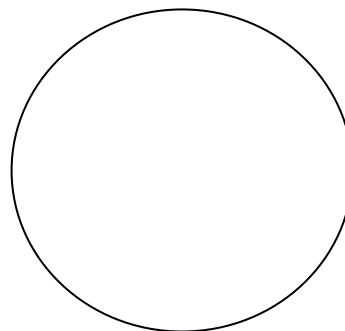
Ljudski život teži da se predstavi kao jedan tok, jedna linija.

Kretanje sfere je zbog toga ameboidnog tipa.

Sfera je opet samo ljudska predstava zamrznutog trenutka savršenog stanja smirenosti i kontinuiteta, između stalne kretnje i mutacija.

Osnovna sfera je nastala određivanjem koordinata iz dve manje sfere.

To su sfera prošlosti i sfera budućnosti (sfera budućnosti je ustvari sfera prošlosti ali u okviru iskustva, tako da se predstavlja kao budućnost. Ona određuje tačku smrti).

Sl. 4 - Poklapanje. Odeđivanje oboda sfere.

Poklapanje u sferi prošlosti određuje početak.

Poklapanje u sferi budućnosti određuje kraj.

I njihove koordinate se poklapaju.

One su konačne.

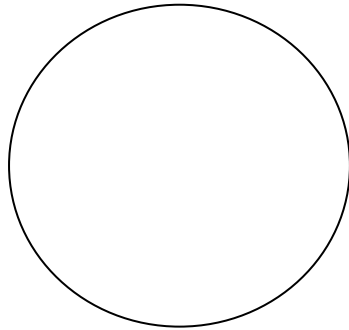
I bez granica.

) PARALELNI PROCES BRISANJA GRANICA

Konačnost čini sistem zatvorenim.
Nema spoljašnjih uticaja.
To povećava i njegovu entropiju.
On ima samo sposobnost degradacije.

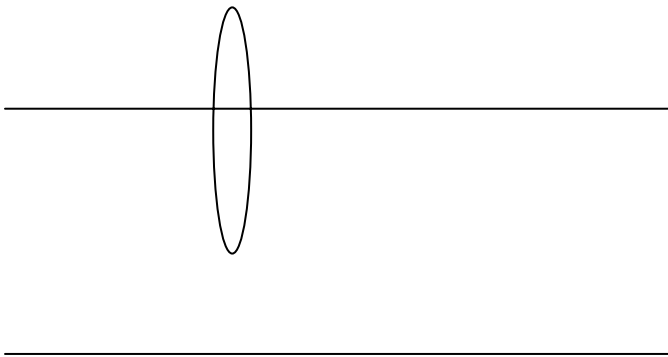
Svest o konačnom čini biće dekadentnim.

Ono se tako bliži smrti (obodu sfere, početka-kraja) vrtoglavom brzinom.

Sl. 5 - Prikaz vrtložnog kretanja ka obodu.

Približavanje obodu sfere iz tačke "sada" daje potpuni doživljaj početka-kraja, t.j. sva sfera biva usisana u "sada".

Sl. 6 - stvaranje referentnog tela - "svo iskustvo ovoga sveta"

"Sada" postaje "svo iskustvo ovoga sveta".

Vreme.

"Da bi se naš svet oslobodio granica, on sam mora postati granica za neki drugi svet. To se dešava.

Potrebno nam je samo referentno biće.

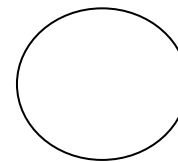
Referentna dimenzija.

Ona će nas osloboditi i ovog konačnog stanja stvari."

c) BESKONAČNO

Otvora se prostor beskonačnog.

Napuštanja sfere (ili kakvog drugog zatvorenog sistema)

Sl. 7 - Otvaranje sistema.

Otvarane sistema se događa kada je konačnost ispunjena, kada njegova entropija dostigne maksimum i nema drugog mesta delovanja sem na obodu sfere.

Dakle, otvaranje se dešava u potpunom haosu.

Totalnoj nepredvidljivosti ijedne kretnje.

U ludilu.

"Moj nestanak je konačan.

Ja se više nikada neću pojaviti.

Sa mnom nestaje svaki autoritet."

Njeno telo, po prvi put, nije zahtevalo negu.

Na smetlištu, gde je i pronađeno, hiljade ogledala ležalo je bačeno na gomilu.

Slomljeno.

Niko se u njima više nije mogao videti čitav.

Tiho mu je prišla i pomilovala ga.

"Volim te." - rekla je, kao da nikada ranije nije izgovarala reči.

"Volim te." .

Ono što smo nekada radili, što smo proživeli, nema više mesta u našim rečima.

Ono je laž.

A takva reč je uvek iz nelagode.

Prisilna.

Postoji samo jedan način da se okonča sa time.

On je otkriven pisanjem:

NESTAJANJE.

Konačna prisutnost.

VII

NESTAJANJE (vizija jedne vrste)

"Nauka, kao i svaka religija, doći će do svog kraja, onog trenutka kada se uruši u sopstvenoj autoritarnosti, kada u nju ne bude više niko verovao, kada sve činjenice, koje ona nosi sa sobom, otkazu; u svetu ka kome idemo, ka kome nas jedino vodi osećaj, vera, odvojena od svakog učenja.

Njeno izvršno telo je ljudsko.

Ono se lažno predstavlja kao ŽRTVA."

Žrtva nastaje zahvaljujući izdaji, kao izraz nade i samouništenja.

Jer žrtva je samo onda kada je svesna svog tragičnog kraja.

Ona je time, svedena na pojedinca.

Koji sebe oseća delom vrste.

Na pojedinca koji igra. Koji ulaže, posvećuje (sebe).

Ali ta igra nije ništa, ukoliko nije osvedočena nečijim prisustvom (vrstom).

"iZDAJA je njegova suština."

Upravo tako misao deluje.

Ona razočarava.

Razbija iluzije.

Izbacuje nas iz igre.

Ona nas prepušta ogorčenosti.

I budućnosti.

U koju ulazimo bez iskustva, bez posledica...

Sve što se dešava je princip i svako uzbuđenje prolazi kroz nas kao zraci jutarnjeg sunca, toplo i milo.

Iskustvo više nije merilo, niti primer.

VIII

zaključak (falling in love)

Ovim pisanjem rasvetljena je veza između onoga što nazivamo ljudskim i u čemu su psihologija, sociologija, antropologija i sve druge nauke koje uzimaju čoveka za svoj objekat istraživanja, sada već našle utočište i kosmičkih dešavanja - nastanku i trajanju univerzuma, svih onih pogleda koji su izazvani "plavetnilom neba".

Naravno, tu je i ono poetsko i metafizičko, alhemijsko i ezoterijsko, umetničko - sve ono mistično, što čini da veza nestane pred očima ispunjenim strahom.

Činjeničnost, koja proizilazi iz te veze, neoboriva je.

Njena naučnost je besprekorna.

Veza je mesto koje oslobađa.

Tačka pucanja, lomljenja stvari.

I na kraju, mirnog odvajanja, stvaranja distance. Novog referentnog tela.

U tom pogledu, veza između prošlosti i budućnosti je "sada".

Ona se odigrava u svakom trenutku.

Svo ovo pisanje (ako ne i svako pisanje) i nije ništa drugo do naslućivanje tih veza.

Možda nećemo svaku vezu raskinuti (ukoliko to i želimo; npr. u ime slobode...), ali je bar možemo postati svesni.

Ta svest će nas odvesti dalje.

Izmestiti iz "sada" i okrenuti budućnosti.

Veliki lomovi prethode toj svesti.

Krećući se u okvirima vremena, stalno se nameće pojam beskonačnosti, t.j. onoga što nema granice.

Ljudsko biće se tu našlo pred zagonetkom, koju je moralo rešiti, s obzirom da je upravo iz nemogućnosti da stalno pred očima drži sliku beskonačnog, ono postavilo granice.

Granica je postavljena u brzini, t.j. u umoru.

Ona nas zaustavlja (za trenutak).

Jer nije beskonačnost ta koja je neizdrživa, nego brzina koju ona zahteva.

Trik je pronađen.

Vreme je zatvoreno u krug.

Krug (sfera) odaje utisak beskonačnosti, ali samo do onoga trenutka kada ponovo dođemo u istu tačku odakle smo krenuli. Granica se briše, ali ostaje konačnost. Sumnja započinje svoje delovanje (sumnja je i samo to kretanje koje nas je dovelo ponovo u istu tačku). Ukoliko se to ponovi još par puta, prevara je otkrivena. U tom trenutku, postajemo je svesni.

Znamo da negde postoji centar.

Sloboda i užitek vode ljudsko biće dalje od njegovih datosti.

U svetlu te činjenice, voleo bih nešto da kažem:

postoji jedna veza prirodom data da bude ostvarena; veza između muškarca i žene, veza između dva pola.

Nju rođenjem određuju genitalije, fiziologija.

Ukoliko se ona raskine, fiziologija je pobeđena.

Ali, ostaje telo.

Ono nam i dalje govori da ostvarimo vezu.

Dakle, raskid sa fiziologijom nikada ne može biti potpun; automatski se ostvaruje nova veza.

Upravo to se dešava sa mašinom.

Veza uvek ima svoj objekat prikazanosti, koji traži svoje uporište u datostima ljudskog bića.

Objekat veze sa mašinom je majka, ono što žena (igrom slučaja) postaje.

Ključna reč tu, je nega.

Jedna podela u mnogome je zaslužna za ovakav red stvari.

Podela na dan i noć, svetlost i tamu, crno i belo...ukratko - podela na suprotnosti.

Sa Zemlje gledano, u pitanju je igra svetlosti. Crnilo je samo senka.

Dakle, ono ne postoji nezavisno, a predstavlja se kao suprotnost.

Ali taj pogled je prikovan gravitacijom, jednom stalnom usmerenošću ka centru.

Izdvojeno, u kosmosu, on se vidi kao zvezda (novi centar).

Ali i zvezda ima svoje crnilo.

Koje je država. I oduzima sjaj.

Koje će postati.

Koje nije senka, nastala igrom svetlosti.

Koje postoji.

Njegova sudbina je u čudnom odnosu sa jednom vrstom koja se, pre ne mnogo vremena, radom izdigla iz blata i uspravnim hodom, hrabro izlažući ranjive delove tela, zakoračila ka svom "usavršenju".

Ova veza između ljudskog bića i crnila kosmosa, poslednja je.

Ona mu nudi izmirenje sa samim sobom, određujući njegovo konačno mesto u svemiru (i njegovu misiju), vraćajući mu prisnost koju je izgubilo onoga trenutka kada je stidljivo uputilo svoj pogled ka nebu ("plavetnilu neba"), kada je poželelo, pustivši suzu divljenja.

Crnilo odaje utisak večitog pada.

Ka dnu, koji je izvan svega i koji je uvek blizu.

Ovaj utisak je presudan.

On određuje i objekat ove veze.

On je u ljubavi.

Postoji ljudsko i postoji voljeno biće.

Ona se uglavnom podvode pod jedno isto t.j. ljudsko.

Ali voljeno biće nije ljudsko.

Jer ono ljudsko je ispunjeno iskustvom, svešću, stvarima koje odgovaraju napredovanju, učenju, primanju utisaka, dakle jednom proticanju vremena koje je ograničeno i koje je postavljeno u biologiji jedne vrste, kao svi procesi odrastanja i starenja.

Takvo stanje je konačno.

Njegovu konačnost iznova potvrđuje smrt.

I tim povodom, ljubav se uzdiže na pijedestal ljudskih potreba, kao njegovo suštinsko ostvarenje, krijući je perverzno (jer stvar je potpuno izokrenuta već prešla u fazu uživanja) iza morbidnosti nazvane "nesavršenost ljudskog bića" i ustvari jednog straha, koji se, upravo iz te nesavršenosti održava neznanjem.

I u jednom takvom biću neznanje postaje tamničar ljubavi. U zatvoru ljudskog tela.

Ja ovim ne želim da kažem da je znanje to koje će osloboditi ljubav (jer znanje nasuprot neznanju jeste isti poredak stvari), već samo to da je strah iz koga takav poredak stvari potiče ljudski, jer je strah od smrti, od konačnosti. On je uslovljen telom.

Koje vodi ljubav.

Vodenje ljubavi stapa dva bića u jedno, to je istina, ali to biće nije ljudsko, već naprotiv, ono potpuno nestaje i otvara prostor beskonačnog.

Jer u tim trenucima potpune rastrzanosti, spajaju se dva bića koja nisu ljudska da bi otelotvorila svoje postojanje, svoju nevidljivost, da bi bar za trenutak zablistala u odviše ljudskim očima, koja ih ne mogu videti.

Zašto bi uopšte i postojala potreba stapanja bića u jedno?

Priča o raspolovljenosti (čitaj: nesavršenosti) bića je tu poslužila kao odličan paravan slabosti potrebe za spasenjem.

Ali ona ne može biti istinita.

Dva nepotpuna ljudska u jedno potpuno ljudsko biće.

Dakle, biće se vidi kao oštećeno. Rođenjem dato.

Ljubav se nudi kao spas.

Spas je u ovom slučaju, ključna reč.

Konačna promena je u odnosu na nju.

Ali, šta se nudi umesto spasa ljudskom biću?

Sumnja?

Otuda i odlazak od ljudskog.

Otuda neljudskost voljenog bića.

Spas postoji, jer postoji strah. Strah za sopstvenu egzistenciju.

Strah od smrti.

Sumnja samu tu egzistenciju dovodi u pitanje.

Samu tu smrt.

Misao je njeno osnovno oruđe.

I misao zaključuje:

LJUDSKO BIĆE NE POSTOJI.

LJUDSKO JE SAMO TELO.

VOĐENJE LJUBAVI STAPA DVA LJUDSKA TELA U JEDNO, NE DVA BIĆA.

BIĆA SU UVEK I JEDINO VOLJENA.

Uspravivši kičmu, u biću je začeto seme inteligencije.

Ono prepoznaje svet oko sebe kao igru (njen rad se otkriva kao igra).

Čovek uviđa sebe kao deo te igre, velike slagalice u kojoj je on odgoneta.

Igrajući se.

Ali u svom blistavom uzletu, on je naleteo na prvu i jedinu granicu napretka: brzinu. Brzinu ostvarljivosti u materiji. U telu.

Jer rad se popeo na nivo inteligencije. I neostvarljiv je "sada".

Rad prelazi u igru.

Igra oduvek ima samo jedan cilj: destrukcija, samouništenje (jer je beskorisna).

To je čini jačom i vezuje za moral, tajnovitost koju svi nosimo duboko u sebi.

Igra je jedini način smeštanja u svet onoga ko oseća ovu tajnovitost, udeo napretka, predosećanje budućnosti (ona je, nažalost, uvek ispunjena vođama, koji su gomile povelj u smrt i razaranja, koja ispunjavaju svaku stranicu ljudske istorije nad kojom likujemo).

Izlaskom iz igre, takvo biće nestaje u očima drugih, postaje izvan ovog sveta, upravo njegova pokretačka snaga, kao što je to mehanizam koji ne vidimo, za sat.

Takvo biće postaje sušta realnost.

Čitav jedan svet "koji se samo nazire i čini providnim".

Ljudsko napredovanje ka civilnom društvu, učinilo je stvarnost nevidljivom.

To je poslednja istina.

Sve ostalo je laž.

Beograd, oktobar 2001.

IZDAJNIK
pesme ljubavi

sav bes izdanih
sakuplja se u njemu
i on postaje žrtva
pristajući na sve

osveta njegovog tela
je nezamisliva

1

ništa me ne može zaustaviti sada

i poslednji delić sebe
za koji sam se držao
ostavio sam na sceni

uskoro ćete i vi saznati
SCENA JE MRTVA

tada ćete me i prozvati izdajnikom

sve vaše savršenosti
preradio sam na sceni
alhemijom
koju nazivate darom
u želju

koju sada koristim

ništa me ne može zaustaviti
već se providim

vaša čula očekuju osvetu tela
koje nestaje

telo je samo priprema svesti
za nepovratnost

moj nestanak će vas ostaviti
u nadi

kažu da su jedine vredne stvari
samo one kojima se možemo vratiti

one koje nam svaki put govore drugačije stvari

voleo bih da ih nikada nismo videli
da ih ne poznajemo
one su stvari
koje nas hrane prepečenim hlebom

ovo je svet takvog večeranja
lažnog odustajanja
i prepečenog hleba

voleo bih da ne mogu da večeram sa vama, gospodo
ja zaista uživam
u mirisu maslina i beloga luka
ali, ja sada odlazim
ja odlazim

zaustaviću se kod onog istog
prijatno, gospodo

potrebno je da me zaboravite
to čini ljubav jačom

nema razloga za melanholiju
lepota ovog trenutka je
usko specijalizovana
obuzima nas
i povlači u sebe

videli ste me na operacionom stolu
i videli ste me kako nestajem

sada me morate održati nevidljivim

u protivnom
scena će oživeti
i ja ću i dalje krvariti
u borbi za svoj život

jedine vredne stvari su samo one
kojima se možemo vratiti

i tu sam se poslužio alhemijom
pretvorio sam ih u kuću

potrebno je pretvoriti ih u kuću
i srušiti

treba pristajati na sve

moje telo je sve unakaženije
grči se i pljuje po vama
izvlači vas na scenu

vi me ustvari nikada niste ni videli
ja ću nestati bez vašeg znanja i pomoći

ja ću nestati
i vi ćete biti primorani
da gledate u scenu
koju više nećete moći da oživite
koja će mimo vas
početi da postoji
kao prostor
svog vašeg izbegavanja

i tada ćete pred sobom
ugledati stvarni svet
svu njegovu lepotu nevidljivog

i on će se iznova rađati
i nestajati u vašim očima gde ćete
hipnotisani sprovoditi svoje naučene metode ispitivanja
u konstruisanju svog novog modela:
NIŠTA ME NE MOŽE ZAUSTAVITI SADA

PUSTIO SAM SVET DA ČEKA NA MENE

Kosmaj, januar 2002.

ODBRANA VIZIJE
odbrana ljubavi

Stvari su došle do onog trenutka
u kome su te iste stvari
zbog kojih sam bio osuđivan
sada postale prihvatljive

slobodne
podvrgnute visokom stepenu ironije
i zaborava

obraćam se svima onima
koji su se uželeli ozbiljnosti
i večnosti
i koji više ne učestvuju
u tom trenutku zaborava
lažnih strasti
kada se uzdržano
najavljuje nova improvizacija
i u naletu ponovljenih melodija
zakopava duša.

Muzika time nema potrebu da ide u društvo.
Ona je ostavljena pojedincu.
To ne znači da ona neće biti izvođena, slušana.
Ali nosiće sa sobom jedinu senzaciju koju može da prenese i time izbegna
svoj manipulativni karakter.
Ta senzacija je izraz samoće.
Taj izraz je uvek vizija i on stoji nasuprot svake psihe.

Vizionarski karakter scene može se postići samo ukoliko i ljudi, koji su na
istoj, to vizionarsko nose u sebi.
U svakom drugom slučaju, ono psihičko dolazi u prvi plan i predstava se
prepušta sudu, kako gledalaca, tako i reditelja, glumaca, kritike.
Tako je ustanovljena jedna hijerarhija koja svoju suštinu i dalje crpi iz
straha i ostavljena je ličnosti učesnika t.j. sve ostaje u domenu racionalnog.

Vizija, s druge strane, sa sobom nosi ozbiljnost koja se ne da
psihologizirati, niti podvesti pod bilo kakav uzročno - posledični ljudski
odnos, bilo kakav uticaj, emocionalnost.

Vizija je ono što se pokreće iz sebe same. Ona traži ono mesto u biću koje
ne zavisi od situacije, od ličnosti, trenutka, već od onog dela bića koji je
ostavljen beskonačnom, koji deluje bez uticaja, koji sve vreme prolazi
nedirnuto, mimo svih civilizacija.

Taj deo bića, zbog sve te svoje skrivenosti, sa psihičkog stanovišta živi kao
ono primitivno - mračni, prokleti deo koji nosi suštinu ljudskosti, ono
arhaično, i kao stalna nepoznanica izbija na površinu, neočekivano,
ulivajući strah i nepoverenje u ljudski odnos - jer, čovek se, zbog tog
užasnog dela bića, vremenom, sve više plaši samog sebe.

Ali, vizija taj deo oslobađa i izmešta ga iz ljudskog, praveći od njega
referentno telo.

Time se i ljudski odnos više ne dovodi u pitanje.

On se doživljava kao datost, koja svoje ostvarenje vidi jedino kroz ljubav.
Jer, referentno telo jeste uvek voljeno biće (koje je izvan nas).

O nevidljivosti voljenog bića

Sa psihološkog stanovišta "prokleti deo" bića predstavlja se kao nešto
vidljivo i otoplivo. Jer ono se manifestuje samo konsekventno, u materiji, i
kao takvo ima potvrdu svog postojanja.

To mu i daje materijalne preloative.

Telo je i dalje osnovno usmerenje i fascinacija bića.

Ono je to zbog svoje primamljive ambivalencije, različitosti društvenog i
individualnog (intimnog) konteksta u kojima se kreće.

Uvek svedeno na podvojenost spoljašnjeg i unutrašnjeg, na racionalno i
emotivno, na onaj deo koji je moguće kontrolisati i onaj koji se otrže svakoj
kontroli, koji je pod uticajem ovoga drugoga, otelotvoruje se u samom telu
"nešto" i to nešto se naziva nesvesnim.

Psihologija se time pozabavila u onolikoj meri da bi bilo suvislo o tome
sada pisati nešto više.

Ja samo hoću da kažem da čitavom takvom viđenju retko šta nedostaje, ali i
to da ono smešta u okvire ljudskog i ono što mu ne pripada, a to je voljeno
biće, čineći ga time vidljivim i svodeći ga na pitanje kompleksa.

Sve što dalje preostaje je postati svestan tog kompleksa. I to je granica iza
koje nastupa neumitnost.

Ali gledano iz ugla vizije, to nije dovoljno.

Jedini način na koji pristajem da volim, jeste da volim uvek i celo biće (koje je, samim tim, voljeno), a ne delove, koji na trenutke izranjaju i koji se u perverznoj igri skrivanja i fatalnosti, pojavljuju kao tajna.

Voljeno biće je tajna samo po sebi.

Sve dok držimo tajnu u okvirima ljudskog, sve dok postoji to nešto, to nesvesno koje egzistira kao stalna opasnost i pretnja, ljubav će se pojavljivati na trenutke, neće trajati, biće prestupna, isuviše vidljiva.

Ljudsko biće mora nestati da bi ustupilo mesto voljenom.

U ovom smislu, predlažem jedno novo viđenje stvari:

POSTOJI SVEST.

Ono što mi nazivamo nesvesnim, samo je poziv jedne druge svesti koja nije ljudska, koja je izvan nas. Koja je vizija.

I ovo pisanje je ustvari zahtev, koji dolazi izvan mene. Od jedne takve svesti.

Jer ono ljudsko je do te mere izbilo u prvi plan, do te mere je u centru svih zbivanja, da bilo šta nevidljivo t.j nezamislivo ne sme egzistirati slobodno, mimo njegove volje.

Ta volja, a kada to kažem mislim volja uopšte, mora opasti. To je prvi korak.

Nevidljivost voljenog bića je apsolutna.

Ona to postaje onog trenutka kada se prvi put oseti želja - potreba za drugim.

POTPUNO SAM UPROPAŠĆEN

SRCE JE PUKLO

I SVA SVETLOST JE IZAŠLA

MORAM NAUČITI ŽIVETI BEZ LJUBAVI - ovo su reči koje mogu izgovoriti samo sa mišlju na voljeno biće.

Naučiti živeti bez ljubavi, to znači prihvatiti biće kao ljudsko.

To znači zadovoljiti se koncepcijom koja se naziva život.

A koja dolazi iz iskustva.

Čitavo moje biće se buni protiv tog iskustva.

Jer biće je voljeno.

Ja živim izvan sebe.

U ljubavi.

Ako u ovom trenutku, u kome živim bez ljubavi, zatvorim oči, videću sebe u samrtnom ropcu.

Ja umirem i za mene nema drugog načina nego da pristanem na ono što mi se već duže vreme nudi; da pristanem na borbu.

Moram prikupiti sve svoje energije i moliti se jezikom palih na bojištu.

Izdaja svake ljudskosti jedini je pokretač svih mojih akcija.

Telo je zarobilo ljubav.

Telo voljenog bića koje želim.

Ranije sam mislio da unutar mene (unutar mog tela) postoji zid.

Granica koju treba preći, slojevi i slojevi obavijeni oko suštine moga bića.

Ta suština se na kraju pokazala kao ništavna.

Tražio sam je i u drugima.

Suštinu njihovog bića.

I nalazio.

Voljeno biće bi postajalo ljudsko.

Više ne bi osećao potrebu za njim.

Bilo bi isto kao ja.

Ništavno.

I napuštao bi ga.

Zid je obezbeđivao mogućnost izolacije.

Zatvaranja u sebe. U telo.

U ono ljudsko.

Sada, kada sam vođen (jer biti vođen je suština svake vizije, svake ljubavi), u novoj groznici, beskrajni predeli plavetnog neba ogledaju se u mom pogledu.

Jedino što vidim je taj prozirni svet.

Koji si ti, voljena.

Ja nemam više tajni.

Pred tobom sam ogoljen i ranjiv.

I možda smo požurili u našem divljem braku.

Ono što je nemoguće to je i ostalo je nemoguće; nismo ga doveli do kraja.

Da bi to uradili trebalo je da ja postanem vojnik.
I ja sam to i postao.
Vođen vizijom ljubavi.
Ne plaše me svi pali na tom bojištu.
Oni te nikada nisu videli očima koje odražavaju beskonačnost.
U tim očima ja te više ne poznajem.
Ja te volim.

"Volim te."